

Яўген КУРЧЫЧ: «ХАЧУ І БУДУ ПРАЦАВАЦЬ У БЕЛАРУСІ»

27-гадовы спявак, акцёр і выкладчык Яўген Курчыч — сапраўдны баец і працаголік. Іншы, напэўна, не пратрымаўся б восем гадоў, якія спатрэбіліся артысту, каб выйграць нацыянальны адбор на конкурс выканаўцаў эстраднай песні «Віцебск». Гэта творчае спаборніцтва традыцыйна праходзіць у межах міжнароднага фестывалю мастацтваў «Славянскі базар у Віцебску» — сёлета ўжо 27-ы раз, і спаборнічаць за Гран-пры ў ім будуць прадстаўнікі 21 краіны, ад Аргенціны да Егіпта і Гвінеі.

— Яўген, восем гадоў спрабаваў прабіцца на «Славянскі базар» — гэта вельмі вялікі тэрмін. У многіх апусціліся б рукі. Як лічыце, што не складвалася раней?

— Мяркую, у 2010 годзе, калі я заявіўся на адбор упершыню, усё ж быў занадта юны, «зялёны», амбіцый захлествалі. Насамрэч згодны: тады было рана, варта было даспець. Цяпер мне ўжо 27, я праехаў вялізную колькасць канцэртаў у розных гарадах і краінах, перамог у тэлепраекце «Акадэмія талентаў» у 2012-м і наогул назапасіў таго самага сцэнічнага вопыту, якога не хапала раней, каб з брыдкага качаняці вырас лебедзь.

— Наконт брыдкага качаняці можна яшчэ паспрацаваць: ранейшы вобраз цёмнавалосага хлопца з чубам, мне здаецца, быў больш рамантычны, чым новы імідж — гэткі модны мача з белай бародкай...

— Часта пытаюцца, навошта так кардынальна змяніў знешнасць. Насамрэч сёння мне так больш камфортна. Калі я сышоў з калектыву, дзе працаваў доўгі час — Тэатра песні Ірыны Дарафеевай, то знаходзіўся ў пэўным ступары, не ведаў, куды рухацца далей, але разумеў, што неабходна мяняцца. Таму адмовіўся ад псеўданіма Слуцкі, і трэці год выступаю пад сваім родным прозвішчам, а таксама вырашыў змяніць вобраз. Але ўсё адно даволі часта мяне пазнаюць як Слуцкага.

ДЗЕ ЎЗЯЦЬ ТАКУЮ ПЕСНЮ

— Песня, з якой вы набралі максімальныя балы на адборы і якую выканаеце на конкурсе, — «Крык птушкі» Уладзіміра Мулявіна. Дзіўная рэч: песня не новая (напісаная ў 1974 годзе), нефарматная (доўжыцца аж 9 хвілін), вельмі няпростая для выканання, але рэгулярна за яе бяруцца маладыя артысты. Толькі ў найноўшы час яе спявалі на конкурсе «Славянскага базару» Уладзімір Аўчароў (2004 год, 2-я прэмія) і Віталь Гардзеі (2008 год, 1-е месца). А вы чаму спынілі выбар на ёй?

— Я не зацыкліваўся на іншых выканаўцах, для мяне была важная толькі першакрыніца. «Крык птушкі» — песня знакавая, брэндавая, і нават сам Уладзімір Мулявін рэдка яе выконваў, бо яна неканцэртная. Гэта вялікая арыя, якую трэба працьціць, працьціць... Па рэгламенце конкурсу ў Віцебску песня мусіць гучаць не больш за чатыры хвіліны, таму мы вымушаныя былі перааранжыраваць, перарабіць кампазіцыю. Згодны, што песня драматычная, вельмі складаная і вэкальная, і эмацыянальная, і я дагэтуль не ўяўляю, як яна прагучыць у Віцебску — з аркестрам, на адкрытай пляцоўцы на шэсць тысяч глядачоў. Але мы рабілі ўхл на тое, што песня ўсё ж вядомая, многімі любімая, і спадзяюся, не прамакнуліся з выбарам.

— Успамінаючы шэраг скандалаў апошніх гадоў, калі вядомыя кампазітары канфліктавалі з выканаўцамі, не магу не спытацца — як з аўтарскімі правамі?

— Безумоўна, мы заўжды пытаем дазволу. Вось свежы прыклад: на Дзень Незалежнасці я спяваў песню «Дзякуй, што ты была» Юрыя Багаткевіча на словы Леаніда Пранчача — і пытаў дазволу ў аўтараў. Але заўважу, што па рэгламенце міжнародных конкурсаў, калі гучыць савецкі альбо сусветны хіт, гэтага можна і не рабіць, бо песня выконваецца разова і не прыносіць ніякіх дывідэндаў.

— Дарэчы, на сусветны хіт вы замахнуліся таксама няблага — «Crying», адна з самых вядомых песень гурта Aerosmith. Гэта даніна павагі рок-музыцы ці ўласнае захапленне?

— Я вельмі люблю рок. Літаральна кайфу ад таго, як у прыватнасці Aerosmith трымаюцца на сцэне. Натуральна, у нас будзе іншае прычытанне — усё ж такі, на «Славянскім базару» свае нормы і каноны, але рокавы настрой мы вырашылі падкрэсліць касцюмам, аранжыроўкай, манерай выканання. А ў паўфінале прагучыць «Святая Асветніца» на музыку Алены Атрашкевіч і словы Настасі Лебедзевай — беларуска-

Вось так выглядаў Жэня Слуцкі ў 2012 годзе...

моўная, глыбокая, таксама вельмі знакавая для мяне песня, з ёй я летась перамог на фестывалі мастацтваў «Песенны Спас» ва Украіне. Гэта было вельмі крута, калі ўся зала ўстала... Словам, увесь конкурсны рэпертуар няпросты, але ён вывераны і, спадзяюся, прынясе поспех у Віцебску.

СВАЯ ТРАЕКТОРЫЯ

— Давайце зноў адматаем час крыху назад. У 2012 годзе вы перамаглі ў тэлепраекце «Акадэмія талентаў», праз два гады выпусцілі першы сольны альбом, а потым... нека зніклі?

— Справа ў тым, што ў нас не такі шоу-бізнес, як у Расіі ці Украіне, у маладых артыстаў не так шмат магчымасцяў заявіць аб сабе. З 2012 года я ішоў ад песні да песні, але ў адзін цудоўны момант зразумеў, што гэта надакучыла — працаваць па зададзенай схеме, што я ўперся ў столь і, мабыць, трэба ўзяць паўзу. Мы па-сяброўску развіталіся з калектывам Ірыны Дарафеевай, і я вельмі ўдзячны Тэатру песні за каштоўны вопыт і жыццёвую школу — гастролі працягнуліся ў некалькі месяцаў, выступленні перад самай рознай публікай у глыбінцы... Той час успамінаю з цеплынёй, але, напэўна, я гэта перарос. І тут проста ўсё так удала склалася: я скончыў універсітэт культуры і мастацтваў — і атрымаў размеркаванне на кафедру мастацтва эстрады. Новая работа дазволіла не толькі працаваць выкладчыкам, але і ўдзельнічаць у спектаклях «Дуброўскі», «Казанова», потым у межах універсітэта з'явіўся гурт «Маракасы», якім я кірую... Адным словам, гэта новы рэпертуар, развіццё, рух, новы штуршок у творчасці — тое, чаго мне нестало. Сёння я сам займаюся сваёй гісторыяй, вырашаю, што і як спяваю, якія выбіраю касцюмы, ці хачу я задзейнічаць балет, запрашаць музыкантаў. У прынцыпе, для нашай краіны гэта не так ужо і складана, і многія артысты працуюць самі на сябе. Хоць, зразумела, часу і сіл патрабуе нямаля: апошнія два месяцы кожны дзень распісаны літаральна па гадзінах, бо вельмі шмат падзей і спраў, баюся, каб нічога не забыцца.

— У родны Слуцк з усёй гэтай мітуснёй ёсць магчымасць завітваць?

— На жаль, вельмі рэдка. Але мама разумее і заўжды мяне падтрымлівае: мы штодня выходзім на сувязь па тэлефоне, яна збіраецца прыехаць у Віцебск на конкурс, але нармальна мы сустрэнемся і пагаворым, напэўна, толькі пасля «Славянскага базару».

(Заўважым, у Яўгена музычная сям'я: маці шмат гадоў займалася самадзейнасцю і зацікавіла спевамі ўсіх дзяцей, сястра скончыла Мінскі дзяржаўны каледж мастацтваў па спецыяльнасці «народныя спевы», і прафесія ў яе, як і яшчэ ў аднаго з братоў, таксама звязаная з музыкай.)

— Гледзячы ўжо з пазіцыі педагога на цяперашніх юнакоў і дзяўчат: наколькі яны змяніліся ў параўнанні з тым, якім былі вы дзесяць гадоў таму?

— Вельмі моцна. Цяпер час іншы. У нас не было гаджэтаў, YouTube ды іншых інтэрнэт-рэсурсаў, і мы крочылі напрасткі ў кожнае сэрца, да кожнага глядача, запрашаючы на канцэрты. Сёння ж, прынамсі, я бачу па студэнтах, што яны больш зацікаленыя на раскрутку ў інтэрнэце, дзе можна сабраць сотні, тысячы падпісчыкаў і «лайкаў», стаць папулярным. Многія дзеці, якія прыходзяць вучыцца на клас вакала, не разумеюць, што гэта вельмі складаная прафесія. І вельмі грашовая — не ў сэнсе заробкаў, а перадусім у плане выдаткаў. Ты мусіш мець знач-

ны стартавы капітал, каб замаўляць песні, аранжыроўкі, касцюмы. Насамрэч гэта усё вельмі дорага. Я за больш чым 10 гадоў прафесійнай творчай дзейнасці стала ўкладваць грошы, проста нейкую неверагодную колькасць...

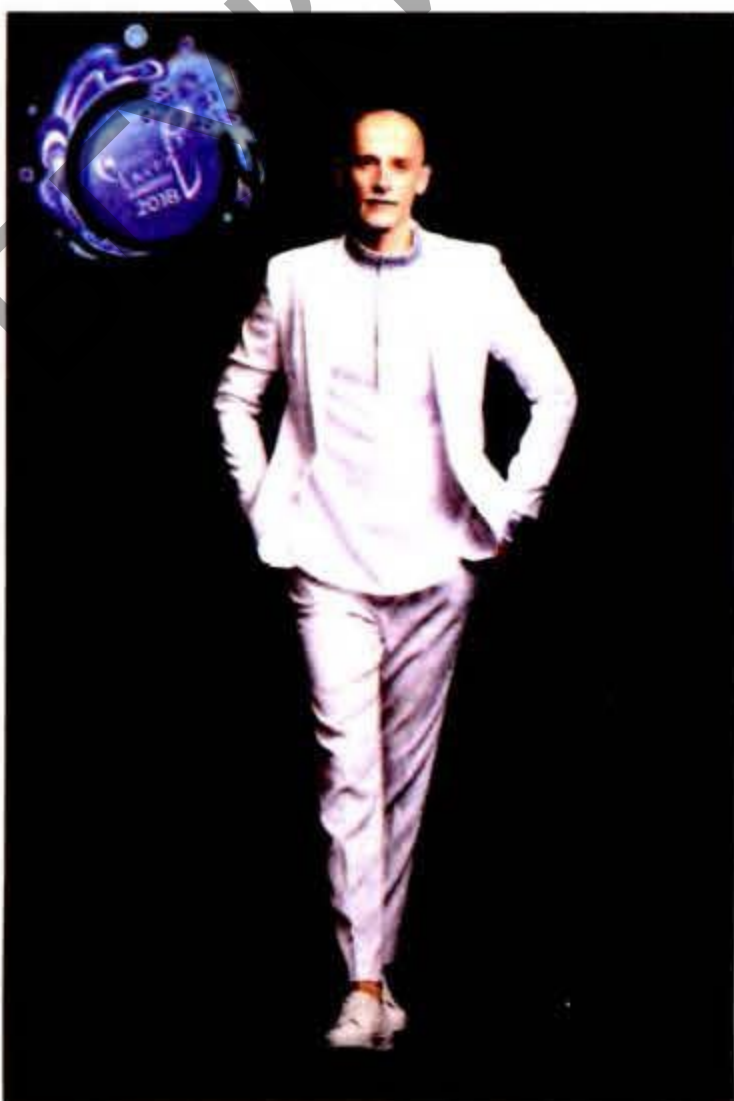
— Палову кватэры?

— Па праўдзе, нават не вяду падлікі, каб не засмучацца. Але, паўтаруся, гэта вельмі дарагая прафесія.

ПРАГА ДАСКАНАЛАСЦІ

— Вы — мастацкі кіраўнік шоу-гурта «Маракасы». Па якім прынцыпе адбіраеце яго ўдзельнікаў сярод студэнтаў?

— Склад гурта ўжо сфарміраваны, бо калектыв з'явіўся яшчэ пры нашым былым рэктары, цяперашнім міністры культуры Юрыю Паўлавічу Бондару. Дзякуй яму вялікі за тое, што падтрымаў крыху вар'яцкую ідэю стварыць яркі творчы калектыв, куды ўвайшлі найлепшыя студэнты двух факультэтаў: музычнага і традыцыйнай беларускай культуры. Узялі для пачатку другакурснікаў, каб быў час паглядзець, як гурт будзе развівацца. Калектыву пайшоў толькі другі

...а вось такі Яўген КУРЧЫЧ у 2018-м. Як кажуць, адчуецца розніца.

год, а ён ужо выступаў на высокім узроўні: на Прэзідэнцкім балу, у Савеце Рэспублікі, летась запрасілі на «Славянскі базар у Віцебску». Мы выступаем толькі з жывым гукам, уздымаем старую песенную класіку і распрацоўваем уласны рэпертуар.

— Вы арганічна выглядаеце ў розных вобразах: і ў нефармальным рокерскім стылі, і ў стрыманай класіцы — успомнім выступленне ў нацыянальным адборы на «Еўрабачанне», і ў дызайнерскай вышыванцы... Але ў якім вобразе пачуваецца найлепш?

— Па шчырасці, усё гэтыя вобразы — тое, што мне блізка. На сёння не зацыкліваюся на якім-небудзь адным музычным стылі, магу спяваць і рок, і класіку, і беларускую эстраду, стараюся эксперыментываць. Вядома, бывае складана «трапіць» у глядача: музычны рынак перанасычаны, ёсць інтэрнэт з найшырэйшым выбарам. Але я стаўлю і перад сабой, і перад калектывам такую задачу: нават калі выходзіш з адной-дзвюма песнямі, выканаць іх трэба так, каб паставіць кропку, каб потым успаміналі, маўляў, вось у іх былі самы класны нумар... Таму я вельмі патрабавальны ў працы, за якасць гатовы разарваць — я памру, але дасягну таго выніку, да якога імкнуся, каб музычны матэрыял гучаў сучасна і крута. Пры гэтым вельмі жорстка крытыкую сябе самога і шчыра кажу, калі нешта не падабаецца ў рабоце іншых.

— Дрэжны той салдат, які не марыць стаць генералам, таму на конкурсе ў Віцебску зычу толькі перамогі. І ўсё ж, незалежна ад вынікаў «Славянскага базару», — куды хочацца рухацца далей? Расія, Украіна, Польшча, далёкае і блізкае замежжа?

— Беларусь. Паспрабаваць сябе можна дзе заўгодна — паехаць на шоу «Голас», «Х-Factor»... Але нават калі паспрабаваў, асабіста я ўсё адно вярнуся сюды. Тут мая радзіма, мая сям'я, тут мяне ведаюць слухачы, і я адчуваю, што магу тут прынесці карысць — як кажуць, дзе нарадзіўся, там і прыгадзіўся. Таму і пасля Віцебска, спадзяюся, працягну займацца тым, чым займаюся цяпер: працаваць на беларускай сцэне і прадстаўляць нашу краіну на міжнародным узроўні.

Гутарыла Вікторыя ЦЕЛЯШУК.
Фота з асабістага архіва артыста